

Ladislav Babić

Večer

Svakodnevna večer. Od bremena zvijezda
k zemlji se sklonio nebeski svod.
Korak po korak, kroz trepćući bezdan,
spomen na jednu vodi moj hod.

Baš je tu negdje svoje krakove vila -
jedva još nazirem njen stari prijesto.
S crnom se noći praznina slila,
što bješe - do jučer još - spomen mjesto.

Dobro znam, iz svojih dnevnih šetnji
(kad trbuhom slijedim tragove kruha),
mračna su slova sprejerskih prijetnji

prozvala ovo - kosturnicom duha.

Dok ćutke stojim i misli mi slijede
putanju neku od pre pola vijeka...

...da li to lahor lagano prede,

il' žubori trava kao rijeka:

"Sa njom u srcu ljubili mi smo,

njome je zvonio naš samrtni glas;

Reci nam družo - kad mi nju nismo,

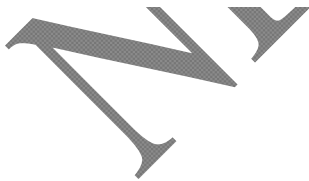
zašto je ideja izdala nas?"

Za zakletvu nikom ne ispjevah stih.

Nemoćno stojim dok klepsidra teče;

skrušen, iz nejasnog razloga tih.

Peče me ovo zvjezdano veče.

1998

Kad svjetlost drugih dana ovlada,
u nekoj dobi

moja majka i ja, opet skupa,
u istoj sobi,

pričamo kao da se ništa
nije zbilo.

I sve je kao nekad, i sve je još bolje
nego što je bilo.

A tek što Hypnos tamom zakrili
san koji snivam,

budi me dodir jave u kojoj,
bez nje, prebivam.

I dok navješta zora sjajnu toplinu
dana bez mana,

zašto prizivam opet drhtavu svjetlost
onih zvjezdanih dana?

mojoj majci

S vjetrenjačama u boj?
Trošiti snagu
na valove vjetra i glupana roj?
Il' poslat' k vragu

prizemnih sila nadmoćne tvorbe?
Nad njih se dići;
zamahom krila izbjeći borbe...
Do zvijezda stići!

Tik ispod duge nebosklon prijeći
na putu k Suncu.
Okrijepiti dušu i štedjeti riječi.
Letjeti k vrhuncu,
gdje bezmjerje na pravu mjeru
licemjerje svodi.

Gdje uvrede i laži, tek riječi jesu
zapisane na vodi.

Eros i Erato
(*Bezobrazna pjesma*)

Tvoja je ruka kao vjetar vreo
kada me posred stabljike takne.

Ona i on tad su jedan dio -
isto kad ona i on se makne.

Pod prstiju tvojih blaženih kretnji
on raste polako, plaho se trza,
postajuć' nalik ozbiljnoj prijetnji
k'o ždrijebac mlad tad nemirno rza,

tražeći puta da se smiri,
zabacuje glavu u prvi plan:
"Dođider, dođi! Daj me namiri.
Ja želim biti pojeban!"

Dok ruka ga jedna bezobzirno draži,
pokretom druge ti postaješ naga,
a staja tvoja sve više se vlaži
i gledaj, još čas - već uvodiš vraga

u crnu jamu što pred njim se širi.

Mrmljaš, ja rzam. Stenjem, ti skvičiš;
još malo samo - tek mudo još viri.

.....

Odahneš malo. Tad pokrete praviš
čudnovate neke, nestvarne, snene.

U ludom ritmu ti sebe dražiš
vodeći pritom k vrhuncu i mene.

Kao pod dejstvom opojnih droga
mumljamo, pipamo, sisamo, grebemo...

Ja u dnu rupe, ti vrh moga vraga
baš se draga izvanredno - jebemo!

Trenutak odluke... Slasna je slast!
Znojna junica na podatnom juncu
nemaš više nad sobom vlast -

sa krikom juriš ka vrhuncu,

i padaš u bezdan od sviju veći
srčući pičkom mužjačku plazmu...
Smirujuć' se lagano u beskrajnoj sreći
već misliš polako - o idućem *orgazmu!*

RAI
Prestaju pisati pjesme

kad više nisu sami.
Cijepaju skrivane sveske,
smiju se sebi samom,
i zaboravom žure
svetiti se tami
što je tako sretno
rastjerana danom.
I žure da žive,
i živeći žure,
i umiru tako, no tajnu su
svoju kao bolest krili,
ne htijući priznat

one dane sure,
kada su, eto, i pjesnici bili.

Rijeka

Bez izvora i bez sliva, bez obala
i bez ada,
bez pritoka, bez brzaka, ravnodušna
kao stijena,
niti prava, niti kriva, bez režima
i bez pada,
sve nas nosi struja njena - nesmiljeni
tok vremena.

Čežnja

Ona se uvijek vraća,
kao prva ljubav nakon sviju udvarača,
i slijedeći smjerno
neki skriveni zakon mijene,
ona dolazi vjerno,
uvijek sa očima druge žene.

Gle, zvijezde kako čudesno kruže,
tako je bistra atmosfera.

Naprосто moraju da se združe
valovi čežnje s harmonijom sfera.

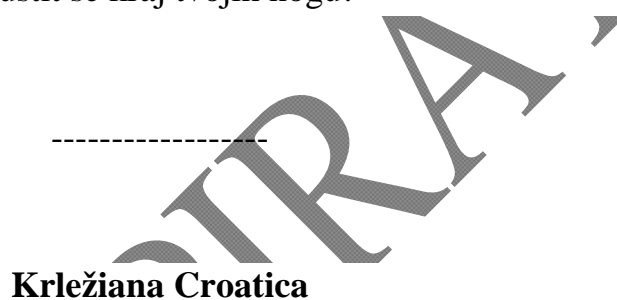
Kako li bridim okrenut svodu,
obasjan nekom božanskom slutnjom.

Vrijeme je načas stalo u hodu,
vječnost kroz mene govori šutnjom.

Ponesen u bezdan zvjezdanim tragom,
ovdje sam prisutan još samo tijelom,

jer opijen hrlim nečem dalekom, dragom,
a neznanom još i zastrtim velom.

Jesi li i ti, strašno daleko,
upila u se ovu opojnu drogu?
O, kako želim iz leta, meko,
spustit se kraj tvojih nogu!

Krležiana Croatica

Neje nigdar bilo da gnida ni bilo,
pak bome ni ve je ne da gnida ne je.
Zniknule su vun s horvackega kala
po katerem vedno prasica je scala,
pak si svoje papke proti nebu dižeju,
s črlenim jezikom Isusov križ ližeju.
Krvava im leva išče zvezdu stišče,
dok desna, pogana, šiju brata išče
da ju fest zavrne, prereže zoprnu,
kajti naj bo jasno – Lucifer se vrnul!
I tak vam velim – ne je nigdar bilo,

a kakor zgledi ni tisoč let ne bu,
pošteneg človeka v rit si ne pojebu!
A puk naš to glede (se taj narod vede) –
znebiti se nemre tisućletne bede,
pak mu još ostane v klet, da gre si pit.
A ondak pak bratec – nastavi si rit!

1992.

Poezija apsurda

Pijani mornari na pijanom brodu
iz pijanog mora izbacuju vodu,
pa kada je izbace do posljednje tone
trabakula neće moći da potone!

1992.

Nekad je bilo bolje

„*Nekad je bilo bolje*“,

kažu kumice s placa.

„*Nekad je bilo bolje*“,

ni radnik se reći ne žaca.

„*Nekad je bilo bolje*“,

reći će intelektualac,

no, kao da žalu ovom

nekako fali žalac.

Kad je bilo to „*nekad*“ -

nikako da se dozna;

dali se ljudima sanja,

čini se, samo Bog zna.

K'o da u sjećanju njenom

golema rupa zjapi;

k'o da ih drogom za narod

„nepoznat netko“ napi.

Život ih nosi k'o rijeka

a teške ih sumnje slijede;

crna ih mora stisla –

kao da sve manje vrijede.

Gdje su sloboda i radost?

Snovi koje su snili?
Jel' kriva bijaše mladost?
Naivni zar su bili?
Prati ih prošlost k'o sjena,
k'o Ahasver njihova uma:
„Nekad je bolje bilo“ –
ne mogu prestati dumat.
Stisnu usne i pognu leđa,
nastoje sakriti svoje rane -
živjeti treba, a danas
ne mari za prošle dane.
No, bio on težak il' radnik,
bio on umnik sa faksa,
u kaosu svijesti bludeć',
kad-tad će susresti – Marxa.

Kad gnjev zahvati ljude
krv se proljeva i svašta bude,
kad gnjev zahvati ljude.
Gomila se cestom valja,

čopori okolo jure za plijenom
kad gnjev zahvati ljude
i čiste sve što ne valja i valja,
kad gnjev zahvati ljude.

I ljuljaju se na kandelabru
leševi djece, očeva i majki
a brat kidiše na brata
kao pijani strvinar rata.

Kad gnjev zahvati ljude
sjemenja mržnje i bijesa kliju
a kad dozru, berba krvava bude –
kad gnjev zahvati ljude.

Kad gnjev zahvati ljude
nevažno je nevinim il' krivim biti.
Kad gnjev zahvati ljude ne pitaj,
bježi, kušaj se što bolje skriti.

Kad gnjev zahvati ljude.

Na tvom putu naiđe bezdan,
i tek naslućeno se obistini –
raspline se neki iskonski san
i ti, zatečen, zuriš u oči istini;

zbunjen, smeten i smućen, ne vjeruješ
da stvari jesu kakve jesu,
ne poduzimaš ništa, ne djeluješ,
nemoćno se priklanjaš udesu.

No, mada je nedvolumno utrnulo –
kao što pred noći utrne dan –
tvrdoglavo, kao da te nije ni okrznulo,
nastavljaš sanjati sad već umrli san.

ME

Pozornica

Kad završi igra,
raziđu se glumci,
gledatelji odu
svak' na svoju stranu.

Svi akteri skupa,
vratit će se domu
iz kojeg su došli –
natrag u nirvanu.

A ovdje će scena
promijeniti izgled,
primjeren za neke
igrokaze nove.

Sasvim drugi glumci
i publika nova,
sanjati će u njoj
posve druge snove.

Neka strana lica

tavaju sad binom,
gledatelji ini
zadovoljstvom zračē.

Ti, tek možda nekom
samo maglen privid,
imao si rolu na "daskama"
koje - život znače.

Pustiti u opticaj svoje snove,
raspršiti ih u stvarnost
da, nad njom, stoljećima plove
zgušnjavajući se kao realnost!

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>